„EST MODUS (şi) IN... FOTBAL"

Fără îndoială, există în fotbal o logică a rezultatelor.

Pe care trebuie s-o admitem, pentru că, altfel, ne-am dezice de la finalitatea întregii noastre activităţi, pentru că altfel ar însemna să propagăm suveranitatea întîmplării şi — implicit — a „politicii braţelor încrucişate.

Este acea logică implacabilă, după care — cu toată victoria sa asupra Italiei — echipa R.P.D. Coreene n-ar fi putut cîştiga campionatul mondial de la Londra sau după care, cu toată isprava reuşită la vremea respectivă de Arieşul Turda sau Metalul Reşiţa, care cîştigau, la noi, Cupa României, nimeni n-ar fi îndrăznit să spună — nici în glumă — că în acelaşi an echipele respective, dacă jucau în campionatul Diviziei A, ar fi cîştigat şi titlul naţional. Sau ar fi făcut cine ştie ce figură în „Cupa Cupelor"... Şi aceasta, pentru că *valoarea unei echipe şi, generalizînd* — pentru că această generalizare stă în însăşi intenţia aflată la baza acestui articol — *valoarea fotbalului unei ţări nu rezidă în obţinerea unui rezultat izolat, ci în media valorică a rezultatelor, în suita lor sau în repetarea lor la intervale regulate.*

Poate, oare, un rezultat să „catapulteze" o echipă pe primele trepte ale unei ierarhii valorice stabilite de ani şi ani?

Evident că nu, pentru că altfel Fenerbahce (luăm la întîmplare un exemplu recent) ar fi trebuit ca după eliminarea lui Manchester City, campioana ţării campioane a lumii, să treacă „val-vîrtej" de Ajax Amsterdam în actuala ediţie a C.C.E. şi să se oprească cel puţin în semi-finale sau chiar mai sus. Or, ştie toată lumea că Fenerbahce n-a mai trecut de Ajax, pierzînd şi la Amsterdam şi la Istanbul...

Sau... Poate, oare, amicalul de acum cîteva zile, de la Kinshasa, să dărîme dintr-o dată cotele de la bursa valorică a lui F. C. Santos pe plan mondial, înscriind de-acum în dreptul sumelor în mii şi chiar zeci de mii de dolari pentru un amical, plătite brazilienilor, numele „leoparzilor" africani? Nu, evident că nu, după cum nici gloria sau, mai exact, valoarea lui Pele, autor a două goluri în acel meci pierdut cu 3—2, nu păleşte de loc în faţa congolezului Kalala, oricîte felicitări i se cuvin acestuia pentru cele două mingi trimise în plasa lui Santos...

Sau, mai mult pentru partea amuzantă a lucrurilor, hai să citäm şi victoria echipei S.U.A. obţinută în 1950 asupra Angliei cu 1—0 (meci oficial!!) şi să ne întrebăm ce valoare avea acest rezultat pentru aprecierea fotbalului american, la vremea respectivă, amintind şi scorul următor al întîlnirii dintre cele două ţări: 10—0 pentru Anglia!

Cu tot acel 1—0, fotbalul american a rămas atunci ceea ce era la vremea respectivă (şi, poate, e şi acum) iar fotbalul congolez şi cel turc rămân, pînă la noi confirmări, tot ceea ce ştim că sînt.

Le-ar folosi „leoparzilor" din Kinshasa (această simpatică echipă, pe care noi o cunoaştem) sau coechipierilor lui Nelu Nunweiller, exultarea, entuziasmul fără limită? Noi credem că nu.

Dar să trecem şi pe cealaltă parte a străzii... Echipa U. R. S. S. pierdea acum cîţiva ani, la Londra, în faţa Angliei, cu scorul dezastruos de 5—0. Ce vi se pare mai aproape de adevăr? Acest scor sau faptul că într-un recent clasament, alcătuit de „France Football" pe baza rezultatelor ultimului deceniu (în care intră deci şi 1965, anul meciului cu pricina) fotbalul sovietic apare ca cel mai bun de pe continentul nostru?

În 1964, Anglia pierdea la Rio de Janeiro în faţa Braziliei, cu 5—1. Rezultatul i-a afectat, desigur, pe fiii Albionului (nici o înfrîngere, şi cu atît mai puţin una la scor, nu-ţi face plăcere) dar în fotbalul insular nu s-a produs nici un cutremur ale cărui zguduiri să-i împiedice pe băieţii lui Ramsey ca, doi ani mai tîrziu, ca urmare a valorii de necontestat a fotbalului lor, să cîştige campionatul mondial.

Fiindcă sîntem la capitolul C.M., să ne aducem aminte şi de turneul final din Elveţia, unde R.F.G. pierdea cu 8—3 (scor, nu glumă!) în faţa Ungariei, pentru ca în interval de cîteva zile să devină campioană a lumii, întrecînd în finală pe acelaşi adversar?

Dar, pentru că nouă ne place de multe ori ca atunci cînd vine vorba de fotbal să ne comparăm (şi nu e rău!) cu vecinii noştri, să ne aducem aminte că Bulgaria pierdea în 1966, la Bologna, un meci cu Italia la scorul de 6—1 dar că fotbalul vecinilor noştri de la sud a fost cu regularitate prezent în ultima vreme în turneele finale ale C.M.

Punem aici punct rememorărilor şi... să ne explicăm.

Ce urmărim să spunem, în definitiv, cu toate aceste rezultate care au, fiecare, atîta paradox în ele?

Vrem, pur şi simplu, să subliniem un adevăr pe care nu noi l-am descoperit dar pe care, acum, mai mult ca oricînd, nu trebuie să-l uităm. *Acela că valoarea reală a fotbalului unei ţări nu trebuie judecată prin absolutizarea unui rezultat, fie el foarte bun* (şi îl vom nota aici pe cel obţinut de noi, recent, la Londra) *fie el foarte slab* (şi nu ne putem opri să exemplificăm tot cu un rezultat al nostru, cel de-acum 2 ani, de la Zürich).

Aproape toată lumea este de acord că draw-ul de la Londra trebuie privit cu luciditate, fără împăunare, că bucuriei, justificate, imediată consecinţă a rezultatului, trebuie să-i urmeze *optica fidelă asupra situaţiei reale a fotbalului nostru, asupra proporţiilor sale valorice exacte.* Este un punct de vedere la care subscriem şi pe care ne bucurăm să-l vedem generalizat, pentru ca să nu greşim.

Punct de vedere pe care ar fi fost bine dacă l-ar fi adoptat şi după Zürich. Adică, acel 1—7 să-l privim ca pe un accident de navigaţie pe marea furtunoasă a acestui joc sportiv care este fotbalul şi nu ca pe un naufragiu soldat cu scufundarea corabiei.

De aceea am şi dat exemplele de mai sus. Recitiţi-le, căci pot fi instructive, pot fi un bun sfătuitor. Repetăm: şi într-un sens şi în altul.

Şi să ne amintim, împreună, înţelepciunea unor versuri latine care încep cu *„Est modus in rebus"* (există o măsură în lucruri) şi care continuă cam aşa: *„există hotare bine definite, pe care dacă le treci, într-o parte sau alta, nu poţi fi drept".*

Radu URZICEANU

UNII OR SĂ STRÎMBE DIN NAS!

Unii or să strîmbe din nas cînd vor citi rîndurile de faţă. Sigur, nu le va conveni! Vrem să-i avizăm, însă, că nici prin gînd nu ne trecea să dedicăm, în acest număr, încă un spaţiu federaţiei de fotbal. Ideea, dacă se poate spune aşa, aparţine însuşi forului citat, care, nevrînd să dezmintă proverbul „nu aduce anul, ce aduce ceasul", ne-a pus pe jăratec şi ne-a obligat să depunem pe masa secretarului general de redacţie prezentul articol.

Cu îngăduinţa colaboratorului nostru permanent, scriitorul Eugen Barbu, am să consider materialul un fel de ilustraţie negativă, sută la sută autentică, la carnetul din pagina de faţă intitulat „CONDIŢIA FEDERAŢIEI".

Despre ce este vorba?

Doi trimişi ai Capitalei (un redactor al revistei noastre şi un împuternicit al federaţiei, în persoana antrenorului Angelo Niculescu) s-au deplasat, duminică 26 ianuarie a.c., la Tg. Mureş, pentru a participa la plenara comisiei judeţene de fotbal. Aşa era scris în agenda de lucru a F.R.F. Dar, stupoare! Preşedintele C.J.E.F.S. îi anunţă, cu părere de rău, că evenimentul s-a consumat de două săptămîni. *„Am trimis, de atunci, şi procesul verbal, în original, cum de v-au pus pe drumuri degeaba?"*

Închipuiţi-vă în ce situaţie ridicolă s-au aflat cei doi mesageri, ce legende s-or fi ţesut şi difuzat pe seama lor, cît de mult a crescut prestigiul federaţiei pe plan local!

Cazul **nu** e singular!

Antrenorul federal Coloman Braun-Bogdan era, cît pe-aci, să aibă aceeaşi soartă la Timişoara. Noroc că redactorul revistei care urma să facă deplasarea în Banat aflase, întîmplător, că data federaţiei era eronată şi l-a întors, din drum, şi pe Coloman Braun...

La Turnu Severin, analiza s-a consumat la 15 ale lunii curente. F.R.F. o ţinea morţiş că pe 26 va avea loc şedinţa, deşi severinenii trimiseseră şi ei, din timp, procesul verbal la centru.

La Alexandria, urma ca la 19 ianuarie să fim prezenţi la cele ce aveau să se dezbată acolo, dar C.J.E.F.S. Teleorman, aflînd că vor veni şi oaspeţi de la Bucureşti, a contramandat data, chipurile ca să pregătească mai temeinic şedinţa...

Ne oprim aici cu exemplificările.

Unii or să strîmbe din nas şi or să spună ironic: „Ei şi ce-i cu astea?" La care noi o să răspundem direct: FORMALISM ŞI BIROCRAŢIE.

Sinceri să fim, am fi vrut să credem că acest bilanţ judeţean al anului, cel puţin de-acum încolo, se va bucura de o atenţie mai mare, de un cadru lipsit de aspectul formalismului şi birocratismului. Aşteptam chiar să consemnăm o abandonare totală a practicii învechite cînd pe planul de acţiune al federaţiei se trecea, formal, în dreptul acestei sarcini, REALIZAT. Pentru că, la urma urmei, îmbunătăţirea fotbalului nu este reclamată numai la eşaloanele superioare, ci, în primul rînd, jos, în toate localităţile din ţară, unde se desfăşoară numeroase competiţii de fotbal ale tinereţii (juniori, copii, campionate şcolare, orăşeneşti şi judeţene) cu multiplele lor probleme de zi cu zi ce-şi aşteaptă, într-un fel, rezolvarea.

Şi, cum să le cunoşti dacă nu participi activ la pregătirea şi lucrările plenarelor comisiilor respective? Cum să-ţi poţi face o imagine de ansamblu asupra măsurilor ce trebuie întreprinse, cum să facilitezi transferul de experienţă de la o comisie la alta, cum să scrutezi viitorul pentru a aduce corectările impuse de viaţă acestor nuclee, parte integrantă a structurii organizatorice fotbalistice a ţării, cum poţi cîntări aportul şi calitatea muncii depuse de antrenorii diviziilor A, B, C şi de arbitrii din corpul republican în colegiile judeţene ai căror preşedinţi, vicepreşedinţi şi membri sînt, din moment ce pe agenda federaţiei lucrurile stau cu totul altfel decît în realitate? Ca să nu mai amintim şi de datoria F.R.F. de a cunoaşte temeinic componenţa acestor comisii judeţene, competenţa şi priceperea acelora care fac parte din activul voluntar, autoritatea şi pasiune lor pentru fotbal, ce pot şi ce nu pot rezolva cu forţele lor proprii.

Unii or să strîmbe din nas la toate acestea. Sigur, n-o să le convină! Treaba lor!

Ce vină avem noi?

Stelian TRANDAFIRESCU

ANCHETA NOASTRĂ

„CE CREDEŢI CĂ AR TREBUI REMEDIAT ÎN FOTBALUL ROMÂNESC?"

Zilnic ne sosesc la redacţie scrisori din toate colţurile ţării, cuprinzînd răspunsuri la ancheta lansată acum două săptămîni: „Ce credeţi că ar trebui remediat în fotbalul românesc?". Largul ecou stîrnit de această anchetă dovedeşte interesul cu care cititorii revistei **„Fotbal"** primesc orice acţiune menită să contribuie la progresul acestei populare discipline sportive.

Vă reamintim că chestionarele publicate de noi în numerele trecute (completate cu DA, NU sau linie în dreptul întrebării la care n-aveţi un răspuns bine conturat) trebuie expediate redacţiei noastre **pînă la data de 1 februarie,** termen la care închidem operaţiunea de înregistrare a răspunsurilor.

Apoi, în numărul 142 din 12 februarie vom publica — în cifre şi comentarii — rezultatele acestui larg sondaj de opinie.

Carnet

CONDIŢIA FEDERAŢIEI

de ***EUGEN BARBU***

Organizaţia aceasta, abstractă la urma urmelor, ar trebui închipuită la modul ideal. Ea ar putea avea ca sediu un templu eterat, situat în afara graniţelor cetăţii, înconjurat de grădini şi permiţînd eforilor săi să guste plăcerea unei clime mereu binevoitoare, ceea ce ar da tuturor o dispoziţie nemalignă, egală, plină de înţelegere. Îi şi văd pe cei în cauză, îmbrăcaţi în togi albe, practicînd o retorică ponderată, abia ridicînd tonul şi ocolind adversarul cu un mers studiat.

Pledoariile lor ar fi un exemplu de logică şi bun simţ, litigiile s-ar rezolva fără grabă într-o atmosferă destinsă. Apărătorii unui club din Nord, să zicem, ar aduce ca omagii celor din Sud, ramuri de măslin, oferindu-le distinsilor interlocutori. Dacă ar fi în cauză un transfer greu, complicat şi cu pricini familiale, toată lumea ar asculta expunerea cazului fără un zîmbet. Fiind vorba de drame personale, oglindite şi în autori mai vechi, cu participarea şi a unor femei, s-ar lăsa să se înţeleagă că e nevoie de multă largheţe din partea judecătorilor şi că orice întîrziere în oferirea dezlegării ar aduce grave prejudicii morale impricinatului. Epigramele cele mai usturătoare ar susţine careva, fac să roşească obrazul păgubosului şi-atunci i-am auzi pe cei ce-l cedează pe implicat, susţinînd că iubiţii lor convorbitori sînt înţelepţi şi cum înţelepciunea se ia sînt şi ei de părere că omul atît de împărţit de sentimente contradictorii poate primi dezlegarea. Eforii ar aplauda, înţelegînd din asta, că aşa cum se întîmplă totdeauna, ei nu au decît rolul de a ratifica.

Judecătorii ar trebui aleşi după o matură chibzuinţă şi ar fi siliţi să îndeplinească nişte condiţii stricte. În grupul lor nu ar putea intra nici reprezentanţi ai ligii tebane, nici ai forţelor de coastă. Ar fi într-un cuvînt, numai persoane particulare, deci neapărînd interesele, să spunem, ale obştei celor ce se ocupă cu transporturile dintre Atena şi Sparta sau ale reprezentanţilor atelierelor de topit metalele din Epidaur. În felul acesta, litigiile iscate de derbiurile cele mai înverşunate nu ar risca să se termine cu hotărîri uneori bizare. Un fotbalist nervos dintr-o echipă a unei cetăţi centrale nu ar căpăta numai o suspendare pe o etapă, măcar pe considerentul că greşelile pot fi cîntărite în mai multe feluri.

Iubiţii diriguitori ai treburilor obşteşti fotbalistice ar trebui să vegheze de altfel şi la protejarea celor aflaţi mai la periferia ţării. S-a dovedit astfel că formaţia prelucrătorilor de lînă au reuşit să cîştige un campionat aflat la jumătate, numai după ce unele măsuri au stăvilit exodul bunilor trăgători cu piciorul la poartă spre dulcea Capitală. Aş mai vedea între altele şi o strictă selecţionare a corpului de arbitri ce ar trebui verificaţi îndelung. Să nu fie adică mitomani şi să afirme că ştiu totul, să nu fie coruptibili şi rîvnitori la talanţi streini, să nu dorească călătorii îndepărtate şi să nu primească de la susţinători obscuri atenţii exprimate în vin de Hios sau mădulare de porc. În cazul în care eforii ar fi siliţi să judece asemenea cazuri de stricăciune a conştiinţei ar trebui să purceadă cu mare grabă la osîndirea celor în cauză. Un exil pe o insulă fără fotbal şi hanuri ar fi binevenit. Cei dovediţi ar trebui să se hrănească cu lapte de capră şi cu măsline. O altă condiţie a slujitorilor Federaţiei ar fi aceea de a renunţa la deplasările cu mijloacele lui Icar. Nu s-a dovedit încă pînă la ceasul de faţă utilitatea discursurilor înainte de meciuri şi nici după. Reprezentativele naţionale ar putea fi însoţite nu de ceea ce mai tîrziu, oamenii vor numi cu un cuvînt vulgar pe anumite persoane, chibiţi, ci de masori, antrenori sau medici. Plăcerea de a vorbi a eforilor s-ar manifesta numai în enunţarea de sentenţe la şedinţele de analiză a muncii antrenorilor concediaţi după primul eşec. Aceste judecăţi de valoare nu ar trebui să conţină decît cuvinte dulci ca smochina şi aprecieri dintre cele mai blînde. Cînd cineva ar fi scos din cetate şi alungat pentru lipsă de rezultate, ar trebui să găsească la acest înalt For, adăpost, hrană şi bani, pentru el şi cei din familia sa.

Ce-ar fi, cu alte vorbe, Federaţia decît un tribunal abstract, condus de un filozof incoruptibil, judecînd cu sînge rece orice infracţiune şi neamestecîndu-se de fapt, în treburile fotbalului. El ar fi un amfitrion, nu un strateg, bucurîndu-se sau întristîndu-se nu cu multă afectare la prilejurile respective. Mai precis, mi se pare că ar trebui întruchipat de către un gospodar în stare să ofere stadioane în cele mai periferice locuri ale cetăţii copiilor care sînt viitorul de totdeauna al fotbalului. El i-ar obliga pe dascăli să introducă disciplina jocului cu mingea între orele de predare a filozofiei lui Platon, susţinînd că niciodată un filozof cocoşat nu a fost mai înţelept decît unul drept.